

Еди Маринов

Цикъл „За Бога и Човека“

За бога

На Беки

Вървя си по Пътя
и вечно Истината диря
за всичко: живота, смъртта,
реда и изначалния хаос.
И най-вече все искам,
постоянно опитвам
да открия Него – Бога.

И винаги стигам
там, дето други,
преди мене, вече били са.
Но аз продължавам,
вървя все напреде –
такава е мойта човешка природа,
защото намеря ли Бога,
аз искам само едно да го питам:
О, Боже, твоят Бог кой е?

Измарях се често, поспирах,
отчаян от свойто безсилие даже умирах,
Но вечно вървящ и винаги дирещ,
Лутах се дълго,
не осъзнавайки простата истина,
която накрая прозрях:

че моят живот е мойта Вселена,
че моята смърт е краят на Всичко,
че древният ред е само мой разум,
че адският хаос е вътре у мене.
И най-сетне – за Бога:
че Богът, вечният властелин,
създател, рушител
в тази моя малка Вселена
съм аз.

Човек

На Беки

Понякога, живеейки живота свой прекрасен
когато добрина направя,
когато връх житейски аз достигна,
когато мъничка победа над съдбата завоювам,
когато повече от всички аз изглеждам,
и винаги, когато умът ми
от радостта на битието замъгли се,
аз мисля се за бог –
всесилен, съзидаващ,
даряващ упование и сила,
желая аз тогава все напред да продължавам
и бог наистина се изживявам.

А друг път, носейки теглото тежко на живота,
когато нищо аз не мога лесно да направя,
когато все злини ме сполетяват,
когато битките житейски постоянно губя,
когато чувствам се като глупак нищожен,
и винаги, щом съзнанието ми каже,
че този мой живот и пукнатата пара не струва,
усещам дявола у мене –
зъл, покварен, деструктивен,
убиващ всякаква надежда,
тогава волята ми за живот умира
и грозен дявол ставам.

И ето че сега, когато над това
най-сетне се намери време да помисля,
усещам вече своята истинска природа –
наистина и бог, и дявол в мен живеят,
но никой не е мойта същност.
Защото, носейки добро и зло в ума си,
съчетавайки емоция и разум,
дарявайки живот и смърт,
обединявам крайностите в уникален унисон.
И въпреки, че нявга червеи предците ми били са,
а после през маймуната са се развили,
сега Човек съм и навеки аз Човек ще бъда.

P.S. (а дявола и бога сам създадох,
и то по образ и подобие на мен самия,
за да спя спокойно, да живея леко,
непримирим с човешката си многостранност)

Стая

Гледам мухата как блъска
в стъклото на залостения прозорец,
опитвайки се да излезе от затворената стая.
„И аз съм като нея“, си мисля...

Погледът ми спира върху стара книга
прашна, пълна с мъдри мисли,
неотворена, непрочетена, неразбрана, сама.
„И аз съм като нея“, си мисля...

Виждам и закачалка – нея все я товарят,
със какво ли не, но никой не се сеща
да я почисти, поправи, за нея да се погрижи.
„И аз съм като нея“, си мисля...

Очите ми остават впити в стената –
неподвижна, бяла, ръбовата,
но малко по малко с мърсотия омацана, наранена.
„И аз съм като нея“, си мисля...

Премествам взор върху вазата със сухи цветя
красиви, ведри, пъстри –
отдавна истински живели, но симулиращи така успешно живота.
„И аз съм като тях“, си мисля...

Лампата ме заслепява – не мога да я гледам дълго –
с бяла, силна, убиваща мрака светлина,
която обаче отвъд тази стая не може да стигне.
„И аз съм като нея“, си мисля...

Поглеждам към древните маса и стол –
толкова грозни, и все пак от толкова време ми служат,
вече неестетични, от живота очукани, преупотребени.
„И аз съм като тях“, си мисля...

Позволявам си и поглед да хвърля към огледалото –
ожулено, очукано, одрано, архаично,
което на хората показва какви са.
„И аз съм като него“, си мисля...

Накрая си виждам тефтера – и той от времето позасегнат,
толкова дълго събирал какви ли не мисли,
съдържащ ме, познаващ ме истински.
И почти чувам как мисли: „Ето Човека, и той е кат мене“...

Оптимистично за човека

Все напред е устремен,
посреща с очакване всеки ден,
с безкраен оптимизъм той е надарен,
от нищо не може да бъде сломен.

В душата му цари добро, светлина,
изпълнен е към другите с топлина
и в лош ден надежда в сърцето му е стаена,
а в най-добрия – мечта за власт над цялата вселена.

Ето го – вижте Човека,
господар на този свят навеки
и той си има мечта неосъществима,
да е свръх себе си, Бог да е неговото име.

В преследването на стремежите си прекрасни,
дали обаче е наясно,
че постигне ли това, което иска,
ще спре да бъде Човек – а дали му стиска...

P.S. Ето – оптимистично човека ви нарисувах
и въпреки че само се преструвах,
знам че тези неща в него наистина ги има,
за мене обаче те са мъгливи, далечни и необозрими...

Ябълка

Казал е веднъж човекът,
че ябълката е като света,
с човешкото сърце се би сравнила...
И истина е то – навеки.
отвън е толкоз алена. Вътрешността
разкрива червея в сърцевината гнила...

Прекрасна, лъскава, красива.
Захапеш ли я си открил,
Че вътрешно човекът също е изгнил...

Миг

Времето около мене спира,
пространството в един момент замира,
няма вече Добро и Зло, Светлина и Мрак –
те остават само в ума ми – Човек съм все пак.

Вселената спира да умира,
но мислите в главата ми не ме оставят на мира
няма движение, няма предмети, няма хора,
сам съм останал на целия космос в простора.

Започвам бавно в таз бяла стая да полудявам,
с ума си светове руша и създавам,
аз съм Отец, Син и Дух в тази вселена,
аз определям как тече в нея цялото време.

Създавам също и хора различни –
с тях общувам, тях мразя и обичам,
няма обаче тук нищо истинско, реално,
лъжа е всичко, плод на съзнание болно.

Това се случва с всеки – само за миг,
всичко изчезва, ти се чувстваш велик,
създаваш, рушиш, ти си всемогъщ,
но скоро разбираш измамата, че си обикновен.

И въпреки всичко във тази реалност,
в която ти си си ти, лишен от трансценденалност,
ти пак създаваш, обичаш, мразиш, рушиш,
но истински и истинската си съдба градиш.

Защото тук ти си Човек – с въображение голямо,
защото тук си добър и лош, обичаш и мразещ, Бог и Дявол,
но друг като тебе тук няма...

Сливане

Всичко е някакси цяло,
сякаш бог лял е с калъп –
смело сърце в изнурено тяло,
мимолетно спокойствие по вечния път.

Всичко е следобеден сън,
всичко е пролетна песен,
всичко е полет навън,
всичко накрая покрива се с плесен.

Едно и също – всичко се повтаря,
ражда се, живее и после умира,
сякаш съдбата своя урок преговаря.
А аз с ума си го сливам...

Бог

Чух последния зов на последната птица,
заглъхващ във далечината,
видях последния светлик на последната искрица,
губещ се пред мен в мъглата.

Всичко застива, всичко умира,
дори и времето сякаш поспира,
всичко е мъгла, всичко е сиво,
но дори и така остава красиво.

А аз съм сам – един останал накрая,
аз съм тоя, дето отваря вратите на ада и рая,
аз съм човек, макар вече без тяло,
аз съм тоя, който поставя ново начало...

Борба

Стомана дълбоко в гърдите напират
И огън лудешки отвътре раздира,
Стотици иглички в ръцете се впиват,
В главата ти всичките болки се сливат.

Образа дълбока държиш във ръката,
Облякъл си дрипи и броня от мисли,
В студени пристрастия обул си краката,
А най-отгоре си сложил корона от писък.

Небето те дърпа, земята е хала,
Градът те напада, природата в сив бетон е заспала,
Но ти продължаваш, вечно се бориш.
Нали все пак си човек – какво друго можеш да сториш?

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2695>]